

[Per Hækkerup.]

voldsomhed vender sig ligeledes imod denne bundne opsparing, at det er jo ikke så forfærdelig længe siden — det var nemlig under valgkampen — socialistisk folkeparti gav udtryk for, at de var tilhængere, om ikke begejstrede, så dog tilhængere af, at man kunne anvende en bunden opsparing over for den økonomiske situation, vi var i. Nu er man altså voldsomt imod det. Er det, fordi den kun omfatter den mest velstillede tredjedel af befolkningen, man pludselig vender sig så stærkt imod den?

Jeg vil gerne gøre to korte bemærkninger. Den ene er den, at ved den afstemning, vi til sin tid skal have ved tredje behandling om dette forslag, som vi havde det om den omkostningsdæmpende ydelse, viser det sig, hvad man mener med, at man er villig til at et tage et medansvar, og dér må man konstatere, hvilke fire partier der er villige til at tage et medansvar. Det kan man ikke komme uden om, og jeg tror, den danske befolkning venter af folketinget, at vi er i stand til at handle og forhandle.

Jeg vil gerne sige som den anden afsluttende bemærkning: når vi går ind for den bundne opsparing, er det, fordi vi hellere ser, at vi gennemfører en bunden opsparing, som dog trods alt friholder omtrent de to tredjedele økonomisk dårligst stillede medborgere i stedet for at gennemføre nedskæringer, som givet ville være kommet til at ramme store grupper af de lavestlønnede og de dårligst stillede her i landet. Det er det valg, vi stod overfor, og hvis vi ikke var gået ind i drøftelserne med regeringen, så havde vi fået et spareprogram, hvis faktiske indhold jeg ikke ved hvem i sidste ende ville være kommet til at bestemme. Men når man har hørt konkurrencen mellem mere eller mindre ansvarlige partier i denne sal tale om, hvor meget der kan spares, hvordan der kan skæres milliarder ned uden hensyn til, praktisk taget, at det rammer på meget, meget ømme felter, så må jeg sige, at jeg anser det for en god socialdemokratisk politik at forhindre, at det sker.

Bernhard Baunsgaard (RV):

Måtte jeg først benytte lejligheden til at sige til finansministeren, der spurgte mig, om jeg nogen sinde havde opnået at få renter af en skat, at det har jeg da, det har

adskillige mennesker i dette land. Det står jo i kildeskatteloven, at der skal betales renter af skat, hvis man kommer til at betale for meget ind.

Måtte jeg derefter gentage det, som det jo drejer sig om her i dag. De økonomiske eksperter har, sidst det økonomiske råds formandskab i februar 1974, sagt, at disse forårsmåneder vil være præget af, at der er et pres på vores økonomi, men at der i det andet halvår er grund til at forvente en nedgang i de erhvervsmæssige investeringer og for boligbyggeriet og en drastisk tilbagegang i det hele taget. Ja men, når det ligger sådan, så er det da helt galt at lægge en ekstra recision på det hele. Man ved jo, at når man foretager den slags indskrænkninger samtidig med, at der i øvrigt er indskrænkninger på vej, så virker de med dobbelt kraft.

Måtte jeg gøre nogle bemærkninger i anledning af det, hr. Per Hækkerup kom med. Hr. Per Hækkerup sagde: det kan ikke være den bundne opsparings skyld, når det gik manden, der var enlig og havde disse nogle og fyrretyve tusind kroner, sådan. Nej, det sagde jeg heller ikke. Jeg sagde, at det var resultatet af vores skattelove, dem, vi skulle have lavet om, og så lægger man fra forligspartiernes side oven i det til denne mand, at han skal betale bunden opsparing. Det synes jeg er en forkert behandling af ham.

Med hensyn til paterniteten til bunden opsparing lyder det meget tilforladeligt, at Bertel Dahlgaard i sin tid har bragt den ind. Bertel Dahlgaard havde jo en ualmindelig evne til at finde på udveje, når situationen var alvorlig økonomisk. Men mon ikke også den samme Bertel Dahlgaard i dag ville have skønnet, at det var en ganske anden situation, vi havde i dag, hvor skattetrykket er over 50 pct.? For den situation, hvor han brugte den bundne opsparing, var en situation, hvor skattetrykket var mellem 30 og 35 pct. Mon ikke det medfører en forandring?

Hr. Per Hækkerup sagde til mig, at det ikke var tilfældigt, hvis tanker opstod hos Per Hækkerup. Han fremførte det i anledning af den måde, hvorpå jeg havde omtalt fødslen af den bundne opsparing denne gang. Jeg vil sige: det er da kedeligt, at det forholder sig sådan. Så er der ikke engang den undskyldning tilbage for, at hr. Per